

יצא לאור לעילו נשמה הקורושים

מיכאל יצחק מלך ואברהם פולדמן הי"ד**פרשת אמרו – ערב ל"ג בעומר, אייר תשע"ג**

גלוון זה יצא לאור בחסות עיריית רחובות, האגף למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

דרך אמונה בחרותי

בפרשנו אמר (כג, ט): "וַיָּקְרֹבֶם לִפְנֵי מִמְּחֹרֶת הַשְׁבָת... שְׁבָתָה תְּפִימָתָ פָּנָקִיהָ". תפיסות של פזמוןים, שיש להתחילה לטזרר לאחר שבת של פסח, כיון שבתורה כתוב "מִמְּחֹרֶת הַשְׁבָת". באופן טבעי, אנו מאמינים את פזמוןים בטוענים. שואל רבי לי יצחק מברדייטש בספרו "קידושת לוי": מודע התורה מוטקשת לדורא ל'יום טוב' – "שבט", שהרי התורה יכולה למוטת כל כוחה על בית דין. כפי שכתב, העבר משה את הizzios "אל אחרן ואל בינו ואל כל בני ישראל". סתמו אשר העה את השאלה, מודע ציווים העוגנים באופן בלעדי למהנים, מועברות גם לכל ישראל, מסדר, כי הizzios נמסרו לכל ישראל, כמו כן, שהאחריות להקפה עליהם מוטלת על בית דין.

בפסח הבורא הציב לנו ישראאל את האידיאל, בבחינת "שבת" – "אות הא לא עלם" – הבהיר בינו לבין הקב"ה. מהורת השבת – מהורת האידיאל, אנו מוצאים להתייחס בזאת שגנעה למוטה ולאיידיאל. כך גם מוצות הקרבנות וספרת החומר, זה לא חלק ממצוות תgn הפסח. מעידה על כך התורה שפותחת את הizzio על הקרבנות וספרת העומר בדיבור חדש מנות הבורא: "וזכרה היא אל משה לאמר" (שם, פסוק ט). ביביל, בא להלmoz, כי לאחר שהבנו את השאייפות, צריך להתחילה להתקדם לאט ובஹירות למוטה והאידיאל.

במודוש (ויקרא רבה קד, א) נאמר כך: "אם זכה אדם, אומרים לו: אתה קָרְבָּנָת לְכָל מִשְׁעָנָת בַּרְאִשָּׁית. ואם לאו, אומרים לו: קָרְבָּנָךְ, שְׁלֹשֶׁל קָרְבָּנָךְ..." אמר רבי שמואלי: כשם שיצירתו של אדם אפרק בהמה, היה עשו, כך תורותך אחר בהמה, רוחה עשו. והוא הוא זקניב (יא, מו): "יאת תורה הברמה' ואחרך ק' אישא כי תורייע'". היבנה נוצרה כפי שהיא צריכה להיות "יב-מה". האדם בכו� ראה והביט מתחילה הועלם ודע סוף ולמד את התורה כולה. לאור שהבחן את מטרתו בפועל למדו התורה וקיים המשכו, והוא מתחילה את הדרך להגיע למוטה.

הדרך היא לא תמיד קלה, בדרך אפשר לפומים להתרבורה, אבל תמיד צריך לזכור מה היעד: "וזע מאין בא את ולאן אתה חול'" (אבות ג, יא). בחדש נישן – יטנו ממצרים לדך, פאייר – הינו בדך: "...איש איש, כי יהיה טמא לנפש או בדוך רחוקה לךם או לחוליקם, עשה פסח לך" (במדבר ט, ז). בסיוון – הגש לאירוע, קבלת התורה.

חדש אייר ושבתו המקווי "זעיר", בא להציג את האור המיחוד שישט בעלם. לאחר חודשי ההורף הקודרים, מתחילה לבנות וליסיד את בית המקדש בימי שלמה ובדורות האחוריים ביציר שאות מתגלה זיו המלא של אייר בוניות הארץ וירושלים. כדי לצלוח את הדרכ, צריך שמיורה על ילוונה ובתוון מל' במנטורות ובשאייפות. וכך סיכם זאת שלך מלך לפיך לשפוך בקד" (שםות כ, ע). אך או אדם, שיחד עם מאכין במוטהו – אותו מתייחס, גם כהוזך קשה וסוכנת. וכאן אגסי שלך מלך לפיך לשפוך בקד"

רבי חנוך מרבסל: "ובוזאי היו מוטזים לקלקל (את התורה) מיד ופקך אחר יום ראשון של יציאת מצרים... כי זה יוזע, כי הכל חפצים ליראה את שמן, ואפלי הגערן שבגרערן – בוזאי הוא חוץ ומושתקה הרבה לשוב להלשם יונברך. רק עקר העכבר, מוחמת שלך אחד היה מוציא לחזור כל הטוב בפעם אחת, לכטנס ולחתקרב אל הקב"ה באנכליות השלומות – פפק בפעם אחת ובעשה ראשונה".

לפעמים, אנו חושבים, אולי יותר על הדרכ ונגע ישר למוטה. דבר זה בלתי-אפשרי, כדי להגיע למוטה מוחשיים ובטוחים –

חייבים לעבוד את הדרכ.

הרב אבי שיש

בלב כאב וגעגע, במלאת שלושים לפטירתה של ספטנו היקרה מכל, מורת דינה שיף ע"ה, אשר סלה את דרכה משאות אירופה האומה, בתקופות יפות וחסדים רבים, ומותךך למותה אורתה הבורא והאדם, מהי.

גלוון זה מוקדש לע"ג ר' מרדכי ב"ר ירושלם ושרה רבקה פסטראנק ז"ל
לכ"ע כ"א באיר תשמ"ב
תנכ"ה

חדש במדבר / עורך: נפתלי יעורי

חדש במדבר מחייבת התייחסות מיוחדת על הכהנים המשרתים בקדש, הוטלו הגבולות מיוחדות, המיועדות לשמר על קדושתם.

לכתוב נoser, כי על הכהנים אסור להתנאה למותים, פרט לקרובים קודגה ראשונה (אב, אם, אשה, בן, בת, אח ואחות). לקרובים אלה, מצווה תחנן להטמא. יודע, כי כאשר מוחבר בأخوות, הכוונה לאחות טרומ נישאה לאיש. לרבות האמור, מצוים הכהנים להטמא ל'מות מצואה', כלומר, מות שאין לו קוברים.

על הכהנים אסור לפצע בגופם ולגלח את זקם. כמו כן, הוגבל הכהנים בששים הרואיות להם. מקורות פרשניהם הדגישו בזוניט, שקדושות הכהנים אינה התנדבותית וכי הכתן איש יכול להתנער מקדושה זו. הקדושה מחייבת גם את כל ישראל, שכן חובה להקדים את הכתן לכל דבר שבקדושה, כגון: בברכת חמוץ, עליליה לזרה ובכל שאר היכבדים שבמסגרת הכתן טול תלק בראש.

על הכתן הגמול חלות הgalot נספות. אסור עליו להטמא אפילו לאביו ולאמו, ועל אותה כמה וכמה על שאר המותים. אם כי לגבי "מות מצואה", חלה גם על הכתן הגמול המצווה להתעסק בו, אם אין לו מות קוברים אחרים.

דרך דרך**מהமדרש לפרשタ אמרו**

ויקרא רבא – אמרו, פרשה כת, ה – "וַיַּגְנִיף אֶת הַלְּמָרָר לְפִנֵּי ה'" (כג, יא), וכייד היה מנייפו? רבי חייא בר עקיבא בשם רבי יודע ברבי חייא אמר: מוליך ומביא, מעלה ומוריד. מוליך ומביא, למי שהעלים כלו שלו. מעלה ומוריד, למי שהעלינוים ותחוינוים שלו. רבי סימון ברבי יהושע אמר: מוליך ומביא, כדי לבטל רוחות קשות. מעלה ומוריד, כדי לבטל תללים קשים.

גלוון זה מוקדש ע"י הרב אברהם פוס ורعيתו שיחיו לע"ג ר' משה ב"ר אברהם דב הכהן ז"ל, נלב"ע י"ז באיר תשכ"ח תנכ"ה

לקוראים: מאמריהם המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי יעורי, יהודה מליק העריכה בסיעו אברכי כולל י"ד ברודמן ללימודיו הוראה ודינית, בית שפירא, רחובות טלפון: 03-9412048

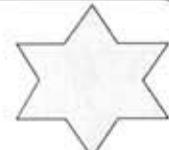
אתרכו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach טלפון: 03-9475106 הדפסה: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 03-9475106

קדושת הכהנים – לעצם וכלל

בחלק הראשון של הפרשה, מוצאים את הוראות שנות להנינים, המוחיבים לשומר על קדשנה וטהורה, הן ביחס למקדש והן בחיקם האישיים. מודיע כל זו? אמרות התורה: "קדושים יהו לאקלרים, ולא יחולש שם אלקירים... והוא קב"ש" (כת. א). המילה "קדושים" בהתייחס לשמות, חזרה בפרשא שוב ונוב. נביא לא מודע כן שיטמא למת, או יתאבל מותה על מנת יקחחו קורחה, ישטרו בשרס...), עלול לח랄 את היי כי הכהן רוא נציג אלקים בעלם, כל ישראל ורואים בו את "ישראל אלוקים" ולמודים נמו. ואם הכהן יתאבל מותה, שהוא אל המקדש את המות, כי בזה הוא מורה שעבד לאל, שהוא אל המקדש את המות, כי הוא להיכוות במלחנה ולא קרכן לציבור חי שפיטה כו, עלול גם הוא להיכוות גורשה שהיא היהודית לאין יodium מה דין. ג. "ויקדשטו... קדש היהיה לך" (שם, פסוק ח). מי צריך לקדש את הכהן ההפנייה היא אל כל ישראל, אומר הרש"ר הרש. "חכיבור חביב לאוג לך, שהכהנים ישמרו את דיניהם", כי: "קדושת הכהן היא עני לאומה, שהרי זה העוד של הכהן: עלי לבטא במקdash, אך כל החיים הללו ייחו לרצון לפניו, והואים לקרבתה... ואם הכהן מזול בדבר – חייב העם להזיר אותו על כן... שהרי הוא מחלל את עד האומה". י. רצון, שטקה שוב לראות הכהנים בעבדתם. מנחםadelstein

"בהתודתם"

ספרות העומר, שמיטה ויובל

"ויקרעם לכם רבי יהודה תלי, ברצני לחיצע שלא במקורה בחרה והנורה לחוזים את תחילת הספרות זוכה מים ואישן בשגע יש בך, כדי לעמיך את התקבלה והקשר בין ספרות לשורה טיטה. ועתה יוכלו לקבל קביעה זו מכוחה, כי אין המקומות אשר בחרה זה באה... ויתכן, כי בבאוה מנאת האלקייה תביך באה...".

במה שאלת רבי יהודה תלי, ברצני לחיצע שלא במקורה בחרה והנורה לחוזים את תחילת הספרות זוכה מים ואישן בשגע יש בך, כדי לעמיך את התקבלה והקשר בין ספרות לשורה טיטה. ועתה יוכלו לקבל קביעה זו מכוחה, כי אין המקומות אשר בחרה זה באה... ויתכן, כי בבאוה מנאת האלקייה תביך באה...".

הרבנן ב"ספר הגטאות" (מציאות נאשת, כסא) קතן את ספרות העומר לספרות השמיינית וחנות היובל, שכך שוחיב ביחס למספר אות שמי היובל – שנה שנה שמיינית, כד זעיר כל אדם מישאל למספר אות כי העומר – יום יום ושבוע שבעם כלומר, כי העומר מקבלים ל-50 שנות היובל והשבועות מקבלות לשונות השמייניות.

אם אכן מקבלות שבעות העומר לשונות השמייניות, הוכיח המונחים ביחס למספר אות האין, לדבר על שבעות המונחים בראשון ומשתים בספרת הרץ רק יצא, שישות בראשותם של ספרות ומשתים יובילו לשלמות הארץ". ייירה מוק, אם הימים מקבלים לשעים והשבועות לשמייניות, אך טبع הוא שווייל מקבל שבעות, אך סאנור זו ורק הוגנה. אין סאן קביעה, ספרות העומר צריכה להתחילה בימים ראשוניים ראות זוכא: "...ונוה שוחטבו מוציאר את הימים הראויים בתשעתה – עינן קדש בשת בעשות, על ידיך לעור את התקבלה לשמיינה, שביעית הצמונה ליוםอาทוי וויס

גנש לשר ספרותם ביחס שבעות; ומעה עכל להקש, כי אם תוהית

ל"ג בעומר

"ויתנו שצוה הקב"ה לספר את העומר, מפני שככל אחד משישראל היה עסוק בCKER של והיו מפוזרים כל אחד בגרטן וצוה למנות כדי שלא ישבתו זמן לעליות לרגל" (abhängigם, תפלה הפסח). על העליה לרגל אמר בתהלים (כבב. ג-ד): "ירושלים הבנויה, עיר שתקבירה לה ייחוץ. ששים על שבעים שבטי י-ה, עדות לישראל, להזות לשם ה". רוצה לומר, העליה לרגל מאהות ומשלבת את שבטי יה. לנוף אחד, לכן, כאשר כל אחד עסוק בעיסוקו של, בגרטן של, צוה הקב"ה למנות את הימים עד לאחד חדש של כל שבטי יה.

ניתן אולי למצוא קשר בין מיתות תלמידי רבי עקיבא בפרק הומן שבין פסח לעצרת, בין עצם ספרות העומר. כאשר אנו מקבלים, את חוג הסוכות ו'העצרת' של –

שמנינו עצרת ואת חוג הפסח ו'העצרת' של – חוג השבעות. הרי, כשם שאת חוג הסוכות עז מסיימים ביום חוג ששה מירבנן. ולפי דבריהם, קטן שהגדיל – אמר להם הקב"ה: עכשו הקריבו על עצמכם.... משל, מלך שעשה סעודת שבעת ימים ויזקע כל בני אדם שבמדינה בשביעת ימי המשותה. בין שעברו שבעת ימי המשותה, אמר לאורה... נללו איי ואתא בפואה שתמצעיא, ליטרא בשאר או של דגנא זך. להזכיר מנות ביכורים, על כל פרטיה ודקודקיה. נפתלי יער

פינה דהאלכה

דין "תמיונות" בספרות העומר (ד)

למדנו, שיש ראשונים הטוברים, בספרות כל יום ויום מצויה בפני עצמה. מайдין, לפי "בעל הלכות גדולות" ספרות העומר היא מצויה אחת אורכה – ננסים אלו לדון בשאלת זו.

פוסקי הדורות הקודמיים הארכינו בה ובניית את דעתיהם כמה מפסקיד זורתו, בעניין זה: הרב עובדיה יוסף ("יחזון עובדיה" ספרות העומר, ז) כתוב, שישפר בלא ברכה. עיקר טעמו הו, מושם שמצוות חינוך הקטן – אינה מוטלת על הקטן אלא על אביו, لكن נחשב הקטן כפטור למורי מן המצוות ולא עלתה הספרה בקטנותו לגבי גדולות.

הרב שלמה זלמן אויערבך ("הילכות שלמה", ז) והרב שמואל ואנור ("יבנית לוי"), ספרות העומר לו, ר' פסקו, שיכל לסתור בברכה.

ה"אור לצוין" (ח'א, סימן ל), הרב חיים קנייבסקי ("בירור הלכה" – ח'י, עמוד רב) והרב ניסים קרולץ ("יחסוט השינוי", שבת – ח'יד, עמוד שע"ה) כתבו, שיכל לסתור בברכה, וטעם הוא: שגן לאחר שהגדיל – מהחוב עדיין במצוות חינוך מירבנן. ולפי דבריהם, קטן שהגדיל – אין יכול להוציא אררים כי רובה, כוון שהוא מוחיב רק לחייב.

וקען אחד, דרש נער בר-מצווה בטעות המצווה בפני הרב שלמה זלמן אויערבך, והגיב הרב: "המשא וכו' טוב יפה, אבל יש לטיסים, שלhalbכה – ממשיך לסתור בברכה, אלא רק על פי חכמים ועתה כעשה בר-מצווה – מהחוב ריק לחייב, והספרה שמשתמש בטעות המצווה בפני יום הספרה – נחשבת כספירה גם לסתור בברכה, או שאין ספרה זו מהחורה יכול להמשיך ולסתור בברכה, או שזיהובה מותורה, ודומה נחשבת כספירה גם לסתור בברכה ממשך כמה ימים שאינו יכול להמשיך ולסתור בברכה.